

LAURA LEE GUHRKE

SVÁDĚNÍ JAKO LÉK

LAURA LEE GUHRKE

SVÁDĚNÍ JAKO LÉK

A decorative flourish consisting of symmetrical, flowing lines that curve downwards and outwards from the bottom of the title frame, ending in small loops.

2014

Copyright © 2009 by Laura Lee Gurhke
Translation © 2014 by Květa Palowská
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WITH SEDUCTION IN MIND,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2009,
přeložila Květa Palowská

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2014

ISBN 978-80-7303-977-6

*Pro Aarona, kvůli psacímu stroji.
A kde je vlastně můj steampunk?*

I

*Celý svět je jeviště a všichni lidé na něm jenom herci:
mají své příchody a odchody;
za život každý hraje mnoho rolí.*
William Shakespeare

Londýn květen 1896

Daisy Merricková přišla o práci. Nešlo o nic neobvyklého – v takové nepříjemné situaci už se ocitla mnohokrát. Někteří lidé, včetně její sestry, měli sklon dávat věčné střídání zaměstnání za vinu jí, ale Daisy považovala jejich mínění za nespravedlivé. Dnešek toho byl dokonalým důkazem.

Pobouřeně vypochoďovala z kanceláří firmy Pettigrew a Finch, kde jí referentka, která měla na starosti písárky, sdělila, že její služby už nepotřebují. A na Daisyin dotaz dodala, že se jí nezdá rozumné, aby jí vystavili doporučení. Vzhledem k jejímu nestoudnému chování není možné napsat žádné příznivé hodnocení.

„Já že se chovám nestoudně?“ huhlala na chodníku rušné Threadneedle Road a pátrala očima po dostavníku. „Za všechno může pan Pettigrew!“

Když ji zmíněný gentleman zahnal v komoře do úzkých, vzal ji za ruku a přiznal se, že k ní chová hluboký a vášnivý cit, odmítla podlehnout jeho nadbíhání, jak by to udělala každá počestná žena. Poté, co jí madam Witherspoonová vzápětí oznámila, že její pracovní poměr je ukončen, rozhořčené vysvětlování stejně nepomohlo. Pan Pettigrew, vyložila jí madam s úsměvem, je zakládajícím členem důle-

žité bankovní firmy a ona, Daisy Merricková, pouhou bezvýznamnou písarkou.

Na nároží se vynořil dostavník a Daisy zamávala. Když zastavil, nastoupila a zaplatila tři pence jízdného. Vůz se s trhnutím rozjel. Usadila se na prázdné sedadlo a přemýšlela, jak nejlépe sdělit Lucy, že znovu přišla o práci.

Věděla, že za nic nemůže, ale bylo jí jasné, že starší sestra bude nejspíš jiného názoru. Vyjmenuje všechny důtky za drzost, které jí madam během tříměsíčního zaměstnání ve firmě Pettigrew a Finch udělila. Také jí určitě připomene, jak byl pan Pettigrew přítomen, když madam minulý týden láteřila, a jakmile zmíněná dáma odešla, popleskal Daisy po ruce, nazval její upřímnost „roztomilou“ a konejšil ji. Nemusí prý mít strach, že „by se o ni zajímal“.

Lucy bude možná tak protivná a zmíní se, jak ji před troufalým chováním pana Pettigrewa varovala a ona, Daisy, její upozornění brala na lehkou váhu.

Kousla se do rtu. Při zpětném pohledu chápala, že se měla řídit Lucyiným návrhem a oznámit panu Pettigrewovi, že si na něj nebude u madam stěžovat. Kdyby to udělala, téhle patálii by se vyhnula. Jenomže sestra, která má vždycky pravdu, jde člověku neuvěřitelně na nervy a Daisy často cítila neodolatelné nutkání postavit se Lucyiným dobře míněným radám na odpor. A přesně tohle byl jeden z těch okamžiků.

Její sestře se samozřejmě nepříjemnosti v zaměstnání, které Daisy otravovaly život, vyhýbaly. Ta, pomyslela si Daisy trochu závistivě, je ztělesněný takt. Kdyby ji obtloustlý postarší pan Pettigrew s upoceným obličejem vzal za ruku, prohlásil, že k ní chová vášnivý cit, a slíbil jí pravidelný drobný příjem a dům v „diskrétní“ čtvrti, Lucy by ani nezvedla obočí. Důstojně by mu oznámila, že k takovým ženám nepatří a on si jistě nepřeje zostudit ji ani sebe neslušnými domněnkami o počestnosti své zaměstnankyně. Taková škrobená, cudná řeč – spolu s jemnou připomínkou, ať dotýčný myslí na svou ženu a děti – by pana Pettigrewa, jednoho z nejvýznamnějších londýnských obchodníků, přiměla, aby svěsil hlavu jako nezvedený školák. Provinile by vyběhl z komory a epizoda by byla zapomenuta.

Daisy je však z jiného těsta. Překvapením otevřela ústa, vrhla pohled na mužovu upocenou tvář a vypálila: „Ale když vy jste tak *starý*!“

Unáhlená reakce zpečetila její osud. Místo aby pan Pettigrew zahnanbeně opustil komoru, uraženě odkráčel. Jeho mužská důstojnost utrpěla ránu a Daisy přišla o čtvrté místo během necelého roku.

Zdálo se, že upřímností vždy všechno pokazila. Během zaměstnání u modistky zjistila, že většina žen nechce slyšet pravdu o svém vkusu. Když se bohatá, ale obtlouklá zákaznice, která obdivovala stříbrný satén, ptala majitelky salonu na její názor, ta jí neřekla, že v něm bude vypadat ještě buclatější!

Jako vychovatelka si nevedla o moc lépe. Lady Barrowová ji informovala, že baronovy dcery hry, jako je pasák, nehrají. Nekreslí oranžovou trávu, zelenou oblohu a postavy s fialovými vlasy. Nepotřebují počítat a učit se dělení. Ne, baronovy dcery vyžívají bezchybné vzory, malují dokonalé napodobeniny italských mistrů a vyrábějí zbytečné – ale bezvadně provedené – tretky pro přítelkyně. Jakmile Daisy poznala, že je to naprostá hloupost, upadla v nemilost a byla z Kentu bez okolků odeslána domů.

V advokátní kanceláři Ledbetter a Ghent získala krušnou zkušenost, že pan Ledbetter nijak neocení, když pouhá písarka upozorní na chyby, které nadělal v právních případech.

A teď pan Pettigrew – vlivný bankéř a chlípník. Dostala další lekci, pomyslela si s povzdechem. Žena, která si vydělává na živobytí, musí vědět, jak taktním způsobem čelit neslušným návrhům silnějšího pohlaví!

Dobře. Daisy se snažila zaujmout filozofický postoj. Pokrčila rameny a zasunula uvolněný pramínek rezavých vlasů za ucho. Všechno se zase obrátí k lepšímu, řekla si v duchu, pohodlně se opřela a zahleděla se oknem na cihlová průčelí domů nakladatelských firem na Fleet Street. Vždyť se neocitla na ulici! Lucy vlastní pracovní agenturu a po nevyhnutelném „Já ti to říkala!“ jí každopádně sežene další místo.

Daisy nechtěla vypadat nevděčně, ale vyhlídka na sestřinu pomoc v ní nevzbuzovala velké nadšení. Lucy měla sklon brát v potaz pouze praktickou stránku zaměstnání a nikdy neuvažovala o tom, jestli je pracovní náplň zajímavá. Daisy si vybavila lady Barrowovou, pana

Ledbettera a pana Pettigrewa a usoudila, že tentokrát by si snad raději měla najít práci sama.

Bylo by příjemné oznámit sestře, že o místo u Pettigrewa a Finche sice přišla, ale okamžitě si našla jiné! A když bude další práce hotovou věcí, Lucy si odpustí nasupený obličej a mrzuté vzdychání.

Dostavník minul vydavatelství Saxton a Company a Daisy si vzpomněla na půl tuctu rukopisů, které leží doma v zásuvkách jejího psacího stolu. Usmála se. Měla by se přestat plést jiným do řemesla a stát se opravdovou spisovatelkou. Konec konců, její přítelkyně Emma udělala totéž a s velkým úspěchem!

Lucy by se to nelíbilo. Bez ohledu na Emmu Daisyiny literární ambice nikdy nepodporovala. Je to nejistá práce, zdůrazňovala často, a samé odmítání a kritika. A honorář, pokud vůbec nějaký, pak jen ojedinělý a často bezútěšně nízký. Emmě na odměně nezáleží, je provdaná za bohatého vikomta, svého nakladatele, ale pro Daisy a její sestru je vlastní příjem zásadně důležitý! Jako osamělé neprovdané ženy si musí vydělávat na živobytí.

Dostavník zastavil na Bouverie Street a nabral další cestující. Daisy zavádila pohledem o štítek s názvem ulice visící na nároží a uvědomila si, že na Bouverie Street sídlí kanceláře Emmina manžela, vikomta Marlowea. Zvláštní, že kdosi zastavil dostavník jeden blok od vydavatelství Marlowe Publishing zrovna ve chvíli, kdy uvažovala o tom, že se stane spisovatelkou!

Tohle nemůže být náhoda! říkala si. To je osud!

Dostavník se znovu dal do pohybu. Emma vyskočila, naklonila se přes spolucestujícího a prudce zatáhla za drát zvonku. Ostatní pasažéři začali brblat kvůli dalšímu zpoždění. Kočí prudce zastavil a vůz sebou trhl. Daisy se jednou rukou chytila mosazné tyče nad hlavou, aby neupadla, a druhou si přidržela slamák. A jakmile zůstali stát, bez ohledu na nepřátelské pohledy ostatních vyrazila kupředu.

Vystoupila a upřela oči na cihlovou budovu opodál na nároží. Šance, že se někdy stane spisovatelkou, jejíž dílo se vydává, byla mizivá až nulová, ale Daisy hodila úvahy o pravděpodobnosti úspěchu za hlavu a zamířila k budově Marlowe Publishing. Nepochybovala, že stát se spisovatelkou je její osud.

Nebyla jen zbrklou a prostořekou mladou ženou, ale také nevyčle-
čitelnou optimistkou.

Premiéra je vždycky peklo.

Sebastian Grant, hrabě z Avermoru, přecházel po dubové podlaze
v zákulisí divadla Old Vic, příliš rozrušený, než aby si sedl. Jeho hra se
nehrála už tak dlouho, že zapomněl, jaké to je, mít premiéru.

„Samozřejmě to bude propadák!“ mumlal si. „Moje poslední hra
byla učiněnou katastrofou, a tahle je ještě horší! Bože, proč já ten ne-
mysl nehodil do kamen, dokud to šlo?“

Většinu lidí by překvapilo, kdyby slyšeli nejznámějšího anglického
romanopisce a dramatika, jak znevažuje vlastní dílo, ale jeho přítel
Filip Hawthorne, markýz z Kaynu, poslouchal Sebastianovy stížnosti
na poslední hru se shovívavostí člověka, který už to všechno slyšel.
„Nevěříš ani jedinému slovu z toho, co tu vykládáš!“

„Ale ano, věřím! Ta hra je propadák!“ Sebastian došel na konec
jeviště, obrátil se a rázoval zpátky. „Hotový propadák!“

„To říkáš vždycky!“

„Já vím, ale tentokrát je to pravda.“

Nezdálo se, že by jeho tvrzení na Filipa nějak zapůsobilo. Opřel se
o sloup, založil si ruce na hrudi a pozoroval, jak přítel přechází sem
a tam. „Některé věci se nikdy nezmění.“

„Uděláš nejlíp, když odejdeš domů ještě před začátkem!“ poradil
mu Sebastian zachmuřeně, aniž věnoval poslední poznámce pozor-
nost. „Ušetříš si utrpení.“

„Copak nestojí za podívání ani část?“

„Ale jo, začátek nemá chybu,“ připustil Sebastian zdráhavě. „Ale
ve druhém jednání se příběh tříští.“

„Hmm.“

„A co se týká zápletky...“ Sebastian zmlkl a se zoufalým povzde-
chem si prohrábl tmavé vlasy. „Celá zápletkka je založena na hloupém
nedorozumění!“

„V tom případě nejsi o nic horší než Shakespeare. Spousta jeho her
je založena na nedorozumění.“

„Proto je také tolik přeceňován!“

Filip vybuchl smíchy. „Co je na tom tak zábavného?“ zeptal se Sebastian udiveně, když procházel kolem.

„Jen to, že máš dost odvahy, abys tvrdil, že Shakespearovo dílo je hodnoceno příliš kladně!“

Sebastian narážku nepovažoval za vtipnou. „Potřebuju něco ostřejšího!“

Přešel ke stolu za scénou, kde bylo připraveno občerstvení pro herce. Vybral láhev a tázavě ji zvedl, ale Filip zavrtěl hlavou, a tak nalil gin jen do jedné sklenky.

„Není důvod, aby Wesley neřekl Cecílii pravdu,“ pokračoval v mudrování o nové hře, když položil láhev a zvedl sklenku. „Ale kdyby to udělal, dopis v kabelce by byl zbytečný, všechno by se vyřešilo před koncem druhého jednání a hotovo!“

„Diváci si toho nevšimnou!“

„Jistěže ne!“ Sebastian vyprázdnil sklenku jedním douškem. „Budou spát!“

Filip vyprskl. „Pochybuj!“

„Já ne. Viděl jsem zkoušky. Do týdne je konec!“

Když přítel neodpověděl, ohlédl se po něm. „Žádné námitky v zájmu přátelství?“

„Sebastiane, ta hra je určitě skvělá!“

„Ne. Není dost dobrá.“ Odmlčel se. V uších mu zněl otcův hlas z dětství, který stejnými slovy komentoval téměř všechny jeho chlapecké skutky. „Nikdy nebude dost dobrá!“ huhlal a tiskl si chladnou sklenku k čelu.

„To není pravda!“ Filipův hlas zahnal vzpomínky na minulost. „Jsi vynikající spisovatel a moc dobře to víš! Pokud se ovšem netýráš výčitkami, jak jsi nemožný!“ dodal vzápětí.

Sebastian se zhluboka nadechl a obrátil se. „Co když mě kritici rozcupují?“

„Uděláš to co vždycky. Pošleš je do háje a napíšeš něco jiného.“

Sebastian si tak optimistický postoj zachovat nedokázal. „A co když mají pravdu? Vzpomínáš na poslední román? Když před čtyřmi roky vyšel, všichni ho odsoudili! Dokonce i ty jsi připustil, že není nijak úchvatný!“

„Tak jsem to neřekl. Mermomocí jsi chtěl znát můj názor, a tak jsem ti v dopise napsal, že tohle dílo nepatří k mým oblíbeným, nic víc.“

„Jsi tak zdvořilý, Filipe!“ Sebastian se napil ginu a ušklíbl se. „Byl to brak! Šest let jsem nenapsal nic, co by stálo za řeč. Kritici to vědí. Ty to víš. Já taky. Zítra mě odrovnají!“

Nastalo dlouhé ticho, pak Filip řekl: „Sebastiane, znám tě od dětství. Před pětadvaceti lety jsem tě pozoroval na hřišti v Etonu a proklínal tě pokaždé, když jsi nedal gól, ale jakmile se ti to povedlo, naparoval ses jako bůh fotbalu! Sledoval jsem, jak se trápíš nad každým slovem románu, který jsi psal, když jsme chodili na Oxford, ale když vyšel, stejně jsi přijímal chválu s takovým uspokojením, že jsem měl chuť tě za tu tvou nadutost uškrtit!“

„Jen pokračuj!“

„Tahle dvojí stránka tvé povahy mě nepřestává uvádět v úžas! Co se týká tvého díla, jsi neuvěřitelně troufalý, a zároveň bojuješ s mučivou nejistotou! Jak může člověk mít tak protikladné povahové rysy?“

V poslední době v sobě žádnou troufalost, o které přítel mluvil, nenacházel, zato nejistotu prožíval dnem i nocí. „Naposledy jsme se viděli před osmi lety. Život v cizině mě změnil. Nedokážu...“ odmlčel se, neschopen vyřknout pravdu, třebaže ji vnímal jako neměnnou skutečnost. Nedokáže už psát, ale není schopen říci to nahlas. „Jsem jiný, než jakého jsi mě znal,“ prohodil místo toho.

„Jsi pořád stejný! Přecházíš sem a tam jako kočka po rozpálené střeše, znevažuješ své poslední dílo tím nejhorším způsobem a každému, kdo je ochoten naslouchat, vykládáš, že je to brak! Ty už sis jako obvykle sám vytvořil mylnou domněnku, že tvá hra se nebude líbit a pohoří. Čekám, kdy oznámíš, že končíš s kariérou, a kruh se uzavře!“ Filip zavrtěl hlavou. „Kdepak, Sebastiane, ty si možná myslíš, že ses změnil, ale není to pravda. Ani v nejmenším!“

Filip se samozřejmě strašlivě mýlí. On se vážně změnil, a to způsobem, který jeho přítel není schopen pochopit. Stejně tak nemá smysl vysvětlovat, jakou spoušť v posledních osmi letech nadělal. Je zbytečné přitele informovat, že další kniha ani hra už nepřijde. Skončil.

Najednou ho přepadla únava a utlumila rozrušení. Sklonil hlavu, položil obličej do dlaní a proti své vůli zatoužil po kokainu. Naposledy

ho užil před třemi lety, ale panebože, jak on ho potřebuje! Kokainem zahnal ty zatracené tvůrčí pochybnosti a psaní šlo tak snadno! Nestaral se, jestli je dílo dobré nebo špatné, protože s ním byl poprvé v životě spokojený! Kokain mu přinesl pocit, že dokáže všechno, je schopen odvrátit jakoukoli nepřízeň osudu, překonat každou překážku. S ním si připadal nepřemožitelný. Dokud ho málem nezabil.

„Sebastiane?“ přerušil Filipův hlas tok jeho myšlenek. „Jsi v pořádku?“

Zvedl hlavu a nuceně se pousmál. „Jistě. Víš přece, jak bývám o premiéře náladový!“

Zaslechli zvonek oznamující, že představení začíná za pět minut, a Filip se odlepil od sloupu. „Půjdu si sednout. Manželka už určitě přemýšlí, co se mi přihodilo.“

„Neměl bys tam chodit!“

„Rád podstoupím to utrpení!“

„Jak myslíš! Ta hra je brak!“

„To říkáš vždycky.“ S klidem se otočil k odchodu.

„Já vím,“ zavolal za ním Sebastian. „Ale tentokrát je to pravda!“

„Brak?“ Sebastian nevěřičně zíral do přeložených novin. „V *Social Gazette* nazývají mou hru brakem?“

Komorník Abercrombie v domnění, že jde o řečnickou otázku, neodpověděl. Místo toho zvedl podnos s potřebami na holení, tázavě na Sebastiana pohlédl a čekal. Saunders, sluha, který přinesl ranní noviny, také stál mlčky a vyčkával, až bude moci odejít.

Sebastian se jich nevsímal. Znovu si přečetl úvodní větu recenze otištěné v ranním vydání *Social Gazette*: „Sebastian Grant, který kdy si patřil k nejlepším spisovatelům devatenáctého století, při prvním pokusu o komedii s názvem *Dívka s červenou kabelkou* ztroskotál. Zápletky je laciná...“

Přestal číst na stejném místě jako předtím a přelétl očima podtitulek. „George Lindsay,“ zahuhlal a zachmuřeně zvedl hlavu. „Kdo je k čertu George Lindsay?“

Abercrombie mlčel. Opět usoudil, že jeho odpověď se neočekává. Dál postával u holicího křesla, než se pán posadí.

Sebastian ale četl dál. „Zápletka je laciná,“ pokračoval se vzrůstajícím hněvem, „téma nesnesitelně otrepané a dějová linie naprosto nepravděpodobná. Jakožto komedii by jí bylo možno tyto vady odpustit, kdyby byla skutečně zábavná. Bohužel, kritik shledal ony tři hodiny v Old Vicu stejně zábavnými jako návštěvu zubaře!“

Důkladně dopálený tím, co dosud přečetl, chtěl noviny zahodit, ale pak změnil názor a zvědavost zvítězila nad opovržením. Znovu se zabral do článku.

„Každý ví, že Sebastian Grant vlastní šlechtický titul hrabě z Avermoru a že údržba panství je za současné zemědělské krize nákladnou záležitostí. Divadelní komedie však není jen módní záležitost, ale také vcelku výnosný podnik. Kritikovi ovšem nezbývá než se domnívat, že autora vedl k napsání hry spíše finanční než literární zájem.“ Odmlčel se a pohlédl na Abercrombieho. „Už je to tak,“ řekl rádoby omluvným tónem. „Rád bych za svou práci dostal zapláceno. Překvapivé, že?“

Neobtěžoval se čekat, až se sluha pokusí o odpověď. „Výsledek je politováníhodný,“ pokračoval. „Místo aby se vrátil na londýnskou divadelní scénu jako prvotřídní Sebastian Grant, zvolil návrat coby druhořadý Oscar Wilde!“

Pobouřeně zasupěl a mrštil novinami, až se rozlétl na všechny strany. „Druhořadý Oscar Wilde?“ vybuchl. „Nesnesitelně otrepané? Naprosto nepravděpodobné? Zatracená drzost! Jak se tenhle kritik..., tenhle žvanil..., tahle... tahle nula, která používá s takovým zaujetím přídavná jména..., jak se opovažuje mou hru takhle pohanět?“

Saunders začal sbírat noviny a Abercrombie konečně promluvil. „Pan Lindsay musí být člověk, který nemá žádné způsoby, sire. Přejete si, abych vás oholil?“

„Ano, Abercrombie, děkuji,“ řekl, vděčný, že sluha odvedl pozornost jinam. „Tenhle kritik nazývá mou hru brakem, ale jeho recenze patří do popelnice! Saundersi,“ dodal, „hodte ten hloupý škvár, kam patří!“

„Jak si přejete, sire!“ Sluha se uklonil, ale když chtěl s pečlivě poskládanými novinami odejít, Sebastianova zvědavost znovu zvítězila. Natáhl ruku, vyškubl mu noviny a mávnutím ho odeslal ze šatny. Pak usedl do křesla, a než Abercrombie namydľil štetku, dál četl recenzi.

A zuřil.

Hra, jak prohlašoval dotyčný pan Lindsay, je založena na chartrném nedorozumění, a její hrdina Wesley je nevýslovně omezený. Kdyby ve druhém jednání podal lady Cecilii jednoduché vysvětlení, všechno by se vyjasnilo. Wesleyho pokusy dvořit se Cecilii měly nepochybně sloužit k pobavení diváků, ale ve skutečnosti jde o útrpnou podívanou a člověk je z toho ubožáka v rozpacích. Závěr hry pak přináší ohromné uspokojení. *Tomu se tedy říká konec!*

„Haha!“ zamumlal Sebastian a zkrivil rty. „Vida, jak je bystrý, tenhle pan Lindsay! Samý vtip!“

Řekl si, že přestane takové nesmysly číst, ale zbývalo jen pár řádek, a tak se rozhodl, že vytrvá.

Ti, kteří doufali, že návrat Sebastiana Granta po tak dlouhé přestávce s sebou přinese také hluboce působivá díla, jaká tvořil v počátcích kariéry, budou zklamáni. Někdejší osobnost anglické literatury se rozhodla, že nás poctí další dávkou povrchnosti a plytkosti, která je v posledních osmi letech pro jeho tvorbu příznačná. Kritik se nedokáže ubránit smutku nad tím, že od nejlepšího díla Sebastiana Granta uplynulo už bezmála deset let.

Sebastian se nasupeně ušklíbl, pronesl kletbu hodnou indického námořníka a znovu odhodil noviny. Přelétly Abercrombieho, který se obezřetně sklonil, a přistály na podlaze. Když se komorník narovnal, Sebastian upřel pohled na nepořádně se povalující stránky a nejraději by si kritiku přečetl znovu. Opřel se a zavřel oči, ale jakmile sluha zahájil každodenní holicí rituál, slova George Lindsaye se mu neodbytně vracela na mysl.

...jako návštěva u zubaře... druhořadý Oscar Wilde... od nejlepšího díla uplynulo už bezmála deset let...

Nabubřelé řeči kritiků dávno přijal za nevyhnutnou součást své profese, ale tohle jedovaté prohlášení překračuje všechny meze! Navíc právě ze strany *Gazette*, novin, které vlastní jeho nakladatel!

Kdo je vůbec tenhle George Lindsay? Z jakého titulu si dovoluje pohanět spisovatelovo dílo a nazvat je brakem?

„Mylorde?“

Sebastian otevřel oči. Abercrombie ustoupil vrchnímu sluhovi Wiltonovi, který stál opodál s podnosem v ruce. „Dopis od sira Rothersteina, sire,“ oznámil Wilton. „Doručil jej jeho sekretář. Usoudil jsem, že je zřejmě důležitý, a tak vám ho rovnou nesu.“

Sebastian se narovnal a s neblahým tušením vzal dopis z podnosu. Zlomil pečeť, rozložil arch papíru a četl. Řádky psané rozmáchlým černým písmem Jacoba Rothersteina ho nijak nepřekvapily.

Prodej vstupenek na dnešní večer od včerejška klesl o třicet procent. Jestli tento trend neustoupí, přestavení bude do konce týdne staženo z programu. V Gazette to napsali správně – ta hra je propadák! Ale co to má k čertu znamenat? Nemůžeme očekávat slušnou kritiku alespoň od novin, které vlastní váš nakladatel? Předpokládám, že s Marlowem okamžitě prodebatujete situaci.

J.R.

Sebastian zaklel a hodil dopis zpátky na podnos. Rotherstein má samozřejmě pravdu. Je potřeba něco podniknout. Odpoledne navštíví Marlowea, usoudil, a vyjasní si, jak se věci mají. George Lindsay to možná ještě neví, ale jeho kariéra literárního kritika skončila.